

Szabados Attila

Stációk lázhoz

I.

Az a pohár víz, amit lefekvés
előtt ittam, mintha kiszorítaná
a lázat, amíg fekszem, a főutcáról
halk dúdolás hallatszik fel

szinkópa, talán egy
fiatal énektanár áll a hóesésben,
a kirakatok neonfénye miatt kéknek
képzelem a száját, félálomban
hallgatom

a szoba ajtaját nyitják, zárják,
az erkélyre járnak dohányozni,
az ebédlő lámpája fénycsíkot
húz az arcomra,

II.

Brezsnyev mereven áll
a küszöbön, csillognak a mellére
tűzött érmék, jelvények, egyedül
a legjobb anya és város díját nem
kapta meg, mégis ő volt egész
Kelet-Európa

a csillogás beteríti az ajtót, fehérlik,
akár a Kreml falai, hasonlít egy sírkő
széles lapjához, a koporsó felett

gyászosok, égett pirítóst
kapargatnak késsel, bizakodnak
feltámadásukban, míg a holtat
felemeli a szivárgó talajvíz.